

Sygn. akt I A Ga 122/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 września 2018 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący	:	SSA Jarosław Marek Kamiński (spr.)
Sędziowie	:	SA Beata Wojtasiak SO del. Grażyna Wołosowicz
Protokolant	:	Iwona Zakrzewska

po rozpoznaniu w dniu 21 września 2018 r. w Białymstoku

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **w B.**

przeciwko (...) **Spółce z o. o. w B.**

o zapłatę

na skutek apelacji **pozwanego**

od wyroku Sądu Okręgowego w Białymstoku

z dnia 2 marca 2018 r. sygn. akt VII GC 116/17

I. **oddala apelację;**

II. **zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 8.100 zł tytułem zwrotu kosztów instancji odwoławczej.**

(...)

UZASADNIENIE

Powód (...)w B. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) Spółki z o. o. w B. kwoty 955.053,92 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w stosunku rocznym od dnia 22 marca 2017 roku do dnia zapłaty i kosztami procesu.

W uzasadnieniu wskazał, że dochodzona kwota stanowi część ceny zapłaconej pozwanemu za sprzedane powodowi prawo użytkowania wieczystego działek, położonych w B. przy (...) odpowiadającej nienależnie naliczonemu podatkowi VAT od tej transakcji.

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów procesu.

W uzasadnieniu podniósł, że zgodnie z postanowieniami aktu notarialnego wystawił powodowi fakturę VAT, zawierającą podatek od towarów i usług, zaś zaniebdanie ze strony powoda spowodowało, iż na mocy decyzji organu podatkowego został on pozbawiony prawa do odliczenia tego podatku.

Sąd Okręgowy w Białymstoku wyrokiem z dnia 2 marca 2018 roku zasądził od pozwanego na rzecz kwotę 955.053,92 zł. z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w stosunku rocznym od dnia 22 marca 2017 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 58.570,00 zł. tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 10.817,00 zł. tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

Z ustaleń tego Sądu wynika, że w dniu 30 listopada 2016r., umową w formie aktu notarialnego (...) Spółka z o.o. w B. zbyła na rzecz (...)w B. prawo użytkowania wieczystego działek nr (...) przy (...) w B. oraz prawo własności posadowionych na tych działkach budowli i urządzeń, stanowiących odrębny od gruntu przedmiot własności. Umowę zawarto w nawiązaniu do uprzednio podpisanej między stronami umowy przedwstępnej z dnia 31 maja 2016 roku. W umowie przyrzeczonej strony uzgodniły łączną cenę w wysokości 5.107.462,27 zł brutto i podały, że mieści się w niej 23 % podatek od towarów i usług (§9 i 10 umowy). Sprecyzowały ponadto, że łączna cena obejmuje: cenę za prawo użytkowania wieczystego działki numer (...) w kwocie 3.412.113,18 zł brutto, w której mieści się 23% podatek od towarów i usług w kwocie 638.037,42 zł; cenę za prawo użytkowania wieczystego działki numer (...) w kwocie 1.246.670,45 zł brutto, w której mieści się 23% podatek od towarów i usług w kwocie 233.117,24 zł; cenę za budowlę i urządzenia stanowiące odrębny od gruntu przedmiot własności na działce numer (...) w kwocie 266.190,77 zł brutto, w której mieści się 23% podatek od towarów i usług w kwocie 49.775,51 zł; cenę za budowlę i urządzenia stanowiące odrębny od gruntu przedmiot własności na działce numer (...) w kwocie 182.487,87 zł brutto, w której mieści się 23% podatek od towarów i usług w kwocie 34.123,75 zł (§10 umowy). W umowie pozwany oświadczył ponadto, że jest podatnikiem podatku VAT i od ww. umowy sprzedaży odprowadzi należny podatek od towarów i usług (§20 umowy).

Transakcja powyższa została udokumentowana fakturą VAT Nr (...) z 30.11.2016 r. obejmującą kwoty: netto 4 152 408,35 zł, podatku VAT (23%) 955 053,92 zł oraz brutto 5 107 462,27 zł.

Powód zapłacił pozwanemu tytułem ceny łącznie 5.107.462,27 zł, z czego 512.747,44 zł jako zadatek przy zawarciu umowy przedwstępnej, natomiast pozostała część w kwocie 4.594.714,83 zł przy zawarciu umowy sprzedaży.

Po zawarciu umowy sprzedaży powód został poddany kontroli podatkowej w zakresie transakcji zawartej z pozwanym. W toku kontroli organ podatkowy powziął wątpliwości, co do zasadności opodatkowania sprzedaży podatkiem VAT. W toku kontroli ustalono, że ww. transakcja została opodatkowana podatkiem VAT, a powód, jako nabywca dokonał obniżenia podatku należnego o podatek naliczony zawarty w fakturze zakupu tej nieruchomości. Z protokołu kontroli wynika, że powód nie był pierwszym użytkownikiem tej nieruchomości, nie nabył jej także w okresie 2 lat od wybudowania lub ulepszenia. W ocenie organu podatkowego, oznaczało to, że transakcja była zwolniona od podatku VAT, zaś powodowi nie przysługiwało prawo do odliczenia podatku VAT.

Po zakończeniu kontroli powód poinformował o jej wynikach pozwanego, żądając zwrotu części zapłaconej ceny, odpowiadającej nienależnie naliczonemu podatkowi VAT w kwocie żądanej pozwem. Pozwany odmówił zwrotu nienależnie uzyskanej kwoty.

Przechodząc do oceny żądania pozwu, Sąd Okręgowy podkreślił, że pozwany jest podatnikiem podatku od towarów i usług, a w umowie z dnia 30.11.2016 r. oświadczył, że należny podatek VAT od umowy sprzedaży odprowadzi na rzecz Skarbu Państwa (§20 tej umowy). Następnie wystawił fakturę VAT ustalającą ten podatek na poziomie 955 053,92 zł. Przed zawarciem umowy sprzedaży strony nie złożyły jednak przed Naczelnikiem właściwego Urzędu Skarbowego zgodnego oświadczenia woli o wyborze formy opodatkowania. Zgodnie z art. 29a ust 8 ustawy o podatku od towarów i usług, w przypadku dostawy budynków lub budowli trwale z gruntem związanych albo części takich budynków lub budowli z podstawy opodatkowania nie wyodrębnia się wartości gruntu. W świetle tego przepisu, przy sprzedaży budynków, budowli lub ich części, dokonywanej wraz z dostawą gruntu, na którym są one posadowione, grunt dzieli

był prawnym tych obiektów w zakresie opodatkowania podatkiem od towarów i usług. Oznacza to, że do dostawy gruntu stosuje się analogiczną stawkę podatku, jak przy dostawie budynków, budowli lub ich części trwale z gruntem związanych. Jeżeli dostawa budynków, budowli lub ich części korzysta ze zwolnienia od podatku, ze zwolnienia takiego korzysta również dostawa gruntu, na którym obiekt jest posadowiony. Wskazany przepis obejmuje swoim zakresem także grunty będące w użytkowaniu wieczystym.

Przepisy o VAT przewidują dla niektórych towarów i usług stawki obniżone lub zwolnienie od podatku. Według art. 43 ust. 1 pkt 10 ww. ustawy, zwalnia się od podatku, dostawę budynków, budowli lub ich części, z wyjątkiem, gdy dostawa jest dokonywana w ramach pierwszego zasiedlenia lub przed nim albo pomiędzy pierwszym zasiedleniem a dostawą budynku, budowli lub ich części upłynął okres krótszy niż 2 lata. Żadna z tych sytuacji nie występuje w przedmiotowej sprawie. Po stronie pozwanej nie istniał zatem obowiązek podatkowy w zakresie uiszczenia podatku od towarów i usług od sprzedaży nieruchomości zawartych w ww. akcie notarialnym. Okoliczność ta była pomiędzy stronami bezsporna i potwierdzona ustaleniami z przeprowadzonej u powoda kontroli podatkowej.

Dalej Sąd zauważył, że strona pozwana twierdziła, że brak możliwości opodatkowania przedmiotowej umowy sprzedaży wynikał z zaniedbania ze strony powodowej, albowiem przed dokonaniem dostawy nieruchomości, nie informowała o chęci złożenia oświadczenia o opodatkowaniu, ani nie wykazała się żadną inicjatywą tym zakresie. Zeznający w sprawie w charakterze świadka M. K. wskazywał wręcz, że kwestia opodatkowania była poruszana w negocjacjach.

W przedmiotowej sprawie z mocy prawa umowa stron podlegała zwolnieniu od podatku (art. 43 ust. 1 pkt 10 ustawy VAT). Zwolnienie takie ma jednak charakter zwolnienia fakultatywnego, gdyż w myśl art. 43 ust. 10 ustawy o VAT, podatnik może zrezygnować ze zwolnienia od podatku, o którym mowa w ust. 1 pkt 10, i wybrać opodatkowanie dostawy budynków, budowli lub ich części pod warunkiem, że dokonujący dostawy i nabywca budynku, budowli lub ich części są zarejestrowani, jako podatnicy VAT czynni i złożą, przed dniem dokonania dostawy tych obiektów właściwemu dla ich nabywcy naczelnikowi urzędu skarbowego, zgodne oświadczenie, że wybierają opodatkowanie dostawy budynku, budowli lub ich części.

W niniejszej sprawie bezsporne było, że strony nie złożyły właściwemu naczelnikowi urzędu skarbowego zgodnego oświadczenia o wyborze opodatkowania dostawy omawianych nieruchomości.

W ocenie Sądu, nie miało zasadniczego znaczenia, w okolicznościach sprawy, czy strony prowadziły negocjacje co do formy opodatkowania. Istotne natomiast było, że w akcie notarialnym z dnia 30.11.2016 r. pozwany oświadczył, że jest podatnikiem podatku VAT i od umowy sprzedaży zawartej w §9 tej umowy odprowadzi należny podatek od towarów i usług, a następnie wystawił fakturę, ustalającą ten podatek na poziomie 955 053,92 zł

Zdaniem Sądu, skoro podatek stanowił składnik ceny (co oznacza, że został w nią "wkalkulowany"), a przyjęcie tego składnika było sprzeczne z przepisem art. 43 ww. ustawy podatkowej, uznać należało, że w konsekwencji umowa sprzedaży, mająca za przedmiot nieruchomość, była nieważna w zakresie obejmującym jako składnik ceny podatek od towarów i usług. W tym kontekście powołał pogląd orzecznictwa, zgodnie z którym możliwe jest przyjęcie w takiej sytuacji (z mocy art. 58 § 3 k.c.) częściowej nieważności umowy, jako sprzecznej z przepisami ustawy o VAT, do której umowa ta nawiązywała w związku z czym cena w zakresie obejmującym bezpodstawnie ustalony podatek VAT jest świadczeniem nienależnym (por. wyrok Sądu Najwyższego z 27.02.2004 roku, V CK 293/03; wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 30 10 2013 r., sygn. akt I ACa 452/13).

Świadczenie spełnione w wykonaniu nieważnej czynności prawnej jest świadczeniem nienależnym, powodującym powstanie roszczenia kondykcyjnego (art. 410 w zw. z art. 411 pkt 1 k.c.), którego treścią jest obowiązek dokonania świadczenia zwrotnego celem zwrócenia zubożonemu tego, co świadczył na rzecz wzbogaconego. Dodał, że ogólne przesłanki bezpodstawnego wzbogacenia należy rozumieć specyficznie w przypadku świadczenia nienależnego skoro roszczenie kondykcyjne automatycznie niejako wynika z faktu spełnienia takiego świadczenia. W wyroku z dnia 24.11.2011 r. (I CSK 66/11) Sąd Najwyższy zauważył, że w takim wypadku nie zachodzi potrzeba badania, czy i w jakim zakresie świadczenie wzbogaciło osobę, na rzecz której nienależnie zostało spełnione (accipiensa), jak również czy

majątek spełniającego świadczenie (solvensa) uległ zmniejszeniu. Uzyskanie nienależnego świadczenia samo w sobie wypełnia przesłankę powstania wzbogacenia, a spełnienie tego świadczenia przesłankę zubożenia. Nie zachodziła zatem w przedmiotowej sprawie potrzeba badania czy doszło do wzbogacenia pozwanego. Nie miało też znaczenia to, że pozwany odprowadził podatek VAT.

Na marginesie jednak zauważył, że w sytuacji, gdy pozwany uiszczył podatek VAT od przedmiotowej transakcji, a następnie okazało się, że był on uiszczony nienależnie, ma możliwość odzyskania go od fiskusa.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 410 k.c. w zw. z art. 411 pkt. 1 k.c., uwzględnił powództwo zgodnie z żądaniem pozwu.

Zasądzając od żądanej kwoty ustawowe odsetki za opóźnienie, Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 481 k.c., mając na uwadze wystosowane przez powoda wezwanie do zapłaty (art. 455 k.c.).

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c., zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy.

Pozwany zaskarżył powyższy wyrok w całości, zarzucając mu:

1) naruszenie przepisów prawa materialnego tj.:

a) art. 355 § 1 i 2 k.c. poprzez ich niezastosowanie w sytuacji, gdy powódka jako profesjonalny przedsiębiorca, przy zawieraniu umowy sprzedaży w niniejszej sprawie, zobowiązana była do zachowania należytej staranności, w tym m.in. do posiadania odpowiedniej wiedzy w zakresie opodatkowania danej transakcji, przysługującego zwolnienia od podatku VAT, charakteru danego zwolnienia, skutków złożenia stosownego oświadczenia o wyborze opodatkowania dostawy budynku, budowli lub ich części, jak również skutków niezłożenia takiego oświadczenia;

b) art. 409 k.c. w zw. z art. 410 k.c. i art. 405 k.c. poprzez ich niezastosowanie, polegające na przyjęciu, iż pozwana jest zobowiązana do zwrotu zapłaconej przez powoda kwoty 955.053,92 zł stanowiącej podatek VAT należny od zawartej pomiędzy stronami umowy sprzedaży w sytuacji, gdy pozwana w niniejszej sprawie nie została wzbogacona, bowiem zgodnie z postanowieniami umowy i przepisami prawa odprowadziła podatek VAT do Urzędu Skarbowego, zużywając w ten sposób uzyskaną przez powódkę korzyść, w zamian nie uzyskując odpowiedniego surogatu korzyści w postaci zmniejszenia swoich pasywów lub zwiększenia aktywów.

c) art. 410 k.c. w zw. z art. 411 pkt 1 k.c. poprzez ich błędne zastosowanie, polegające na przyjęciu, iż zapłacona przez powódkę kwota 955.053,92 zł stanowiąca podatek VAT należny od zawartej pomiędzy stronami umowy sprzedaży nieruchomości stanowi świadczenie nienależne podlegające zwrotowi powódce w sytuacji, gdy strony wspólnie ustaliły, iż zawarta pomiędzy nimi transakcja sprzedaży nieruchomości składającej się z działek o nr (...) obejmuje cenę brutto, tym samym, że rezygnują z przysługującego im zwolnienia od podatku VAT, co skutkowało zapłatą przez powódkę ceny obejmującej podatek od towarów i usług, a także z uwagi na fakt, iż powódka będąca profesjonalnym przedsiębiorcą, zachowując należyłą staranność, powinna była mieć świadomość tego, że wobec braku złożenia oświadczenia o wyborze opodatkowania, nie jest zobowiązana do uiszczenia takiego świadczenia;

d) art. 58 § 3 k.c. poprzez jego błędne zastosowanie polegające na przyjęciu, iż zawarta pomiędzy stronami umowa sprzedaży objęta jest nieważnością jedynie w części obejmującej cenę w sytuacji, gdy cena stanowi przedmiotowo istotny element umowy sprzedaży, a zgodne postanowienia stron w zakresie ustalenia ceny brutto zadecydowały o jej zawarciu, co w konsekwencji skutkuje nieważnością całej umowy.

2) naruszenie przepisów prawa procesowego, mającego wpływ na treść orzeczenia tj.:

a) art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów mającej wpływ na wynik sprawy, polegające na dokonaniu pobieżnej i nie wszechstronnej oceny materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, w sposób sprzeczny z zasadami logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego, poprzez dowolne przyjęcie, iż:

- nie miało znaczenia w okolicznościach niniejszej sprawy, czy strony prowadziły negocjacje, co do formy opodatkowania, podczas gdy negocjacje stron w zakresie opodatkowania niniejszej transakcji skutkowały ustaleniem ostatecznej ceny za nieruchomości, przyjęciem ceny brutto, rezygnacji z przysługującego im zwolnienia od podatku VAT, zapłaty przez pozwaną zaliczki obejmującej cenę brutto, wystawieniem przez pozwaną faktury wraz z podatkiem VAT, zobowiązaniu pozwanej w zakresie odprowadzenia należnego podatku od towarów i usług, zapłaty przez powódkę kwoty wraz z podatkiem VAT oraz dokonaniu przez powódkę obniżenia należnego podatku VAT o podatek naliczony;
- podatek stanowił składnik ceny, sprzeczny z przepisem art. 43 ust. 1 pkt 10 ustawy o VAT, podczas gdy, podatek ten został naliczony zgodnie z wcześniejszymi ustaleniami stron w zakresie opodatkowania dokonanej transakcji, natomiast konsekwencją nieważności umowy w danej części był brak złożenia przez powódkę stosownego oświadczenia o wyborze opodatkowania.

Mając powyższe na względzie, wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu za obie instancje; ewentualnie uchylenie zaskarżonego orzeczenia w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I Instancji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie jest uzasadniona.

Ustalenia faktyczne Sądu Okręgowego są szczegółowe i znajdują oparcie w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym. Są one prawidłowe i Sąd Apelacyjny przyjmuje je za własne. Nie zachodzi zatem potrzeba ich ponownego powtarzania. Na aprobatę zasługuje także przeprowadzona przez Sąd Okręgowy prawna ocena sprawy.

Skład orzecniczy Sądu Apelacyjnego podziela wyrażony w orzecznictwie pogląd, zgodnie z którym w przypadku, gdy cena sprzedaży nieruchomości obejmuje bezpodstawnie ustalony podatek od towarów i usług (VAT), można przyjąć, że umowa jest nieważna w zakresie obejmującym wymieniony podatek jako składnik ceny (art. 58 § 3 k.c.). Tym samym kwota odpowiadająca sumie bezpodstawnie ustalonego podatku stanowi świadczenie nienależne, podlegające zwrotowi na podstawie art. 410 k.c. w zw. z art. 405 k.c. (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 27.02.2004 r., V CK 293/03; z dnia 08.06.2017 r., V CSK 563/16).

W niniejszej sprawie strony swobodnie umówiły się, co do tego, że podatek VAT będzie stanowił element ceny za sprzedane powodowi prawa użytkowania wieczystego nieruchomości oraz własności posadowionych na tych nieruchomościach budowli i urządzeń. Wolą stron było zatem włączenie do ceny, jako jej składnika tego podatku. Przedmiotowa transakcja była jednak zwolniona z podatku VAT, co jednoznacznie wynika z protokołu kontroli podatkowej, przeprowadzonej w powodowej spółce. W konsekwencji należy przyjąć, że kwota odpowiadająca sumie tego podatku została uiszczona na rzecz pozwanego nienależnie, ponieważ podstawę tego świadczenia stanowiła nieważna w tej części czynność prawna. Obowiązek podatkowy wynika natomiast z ustawy i nie może być wykreowany nawet na podstawie zgodnych oświadczeń woli stron umowy.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego, w okolicznościach niniejszej sprawy nie ma znaczenia kwestia odpowiedzialności (którejkolwiek ze stron umowy) za brak prawnej możliwości skorzystania z odstąpienia od przysługującego pozwanemu, jako sprzedawcy zwolnienia od podatku, na podstawie art. 43 ust. 1 pkt. 10 ustawy o VAT; skoro odpowiedzialność z tytułu bezpodstawnego wzbogacenia obciąża wzbogaconego niezależnie od tego, w wyniku jakiego zdarzenia uzyskał korzyść majątkową. W orzecznictwie przyjmuje się, że może ona powstać w wyniku działania wzbogaconego, jak i nawet wbrew jego woli z jego dobrą lub złą wiarą, a także może ona być rezultatem czynności samego zubożonego, osób trzecich, a nawet sił przyrody (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 06.12.2005 r., I CK 220/05). Z mocy art. 410 § 1 k.c. przepisy regulujące bezpodstawne wzbogacenie stosuje się w do świadczenia nienależnego.

W realiach niniejszej sprawy nie znajduje także zastosowania negatywna przesłanka zwrotu bezpodstawnego wzbogacenia w postaci jego utraty bądź zużycia, przewidziana w art. 409 k.c. W judykaturze Sądu Najwyższego przyjmuje się, iż zużycie lub utrata korzyści bezpodstawnie uzyskanej powoduje według art. 409 k.c. wygaśnięcie obowiązku zwrotu świadczenia tylko wtedy, gdy zużycie lub utrata korzyści nastąpiły w sposób bezproduktywny, konsumpcyjny, tj. gdy wzbogacony, w zamian tej korzyści, nie uzyskał ani korzyści zastępczej ani zaoszczędzenia wydatku, gdy wydatek miał miejsce tylko dlatego, że uprzednio uzyskał on korzyść, bez której nie poczyniłby tego wydatku. Jeżeli natomiast w zamian za zużytą korzyść wzbogacony uzyskał do swojego majątku jakąkolwiek inną korzyść majątkową (np. mienie czy zwolnienie z długu, który w ten sposób spłacił), nie można uznać, że nie jest już wzbogacony, bowiem w wyniku dokonania tego wydatku, w jego majątku pozostaje korzyść w postaci zwiększenia aktywów bądź zmniejszenia pasywów (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 21 kwietnia 2010 r., V CSK 320/09; zob. też wyrok z dnia 2 lutego 2012 r., II CSK 670/11).

Bezsprzecznie w wyniku otrzymania ceny obejmującej nienależny podatek, pozwany uzyskał korzyść majątkową kosztem powoda, jako zubożonego. Natomiast uiszczając nienależny podatek urzędowi skarbowemu, pozwany wprowadził wyzbył się korzyści majątkowej w postaci odpowiadającej mu sumy, jednak w to miejsce pojawiła się w jego aktywach wierzytelność z tytułu nadpłaty tego podatku, przez którą rozumie się kwotę nadpłaconego lub nienależnie zapłaconego podatku (art. 72 § 1 pkt. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa).

Zgodnie z art. 75 § 1 i 2 ordynacji podatkowej pozwany, jako podatnik może złożyć wniosek o stwierdzenie nadpłaty podatku, korygując przy tym fakturę wystawioną w związku ze sprzedażą przez niego spornych nieruchomości. Prawo do złożenia wniosku o stwierdzenie nadpłaty oraz wniosku o zwrot nadpłaty wygasa dopiero po upływie terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego (art. 79 § 2 ordynacji podatkowej). W rozpoznawanym przypadku termin ten jeszcze nie upłynął.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, wypada zatem przyjąć, że stan wzbogacenia pozwanego jest nadal aktualny, albowiem zapłaty nienależnego podatku nie można utożsamiać z bezproduktywną i nieodwracalną utratą odpowiadającej mu sumy pieniężnej w sytuacji, gdy przy dochowaniu niezbyt skomplikowanej procedury podatkowej istnieje realna możliwość jej odzyskania.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Apelacyjny oddalił apelację powoda, jako pozbawioną uzasadnionych podstaw na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach procesu instancji odwoławczej orzekł na podstawie art. 98 k.p.c..

(...)